

TIESAS SPRIEDUMS (ceturtā palāta)

2006. gada 7. decembrī *

Lieta C-13/06

par prasību sakarā ar valsts pienākumu neizpildi atbilstoši EKL 226. pantam, ko 2006. gada 9. janvārī cēla

Eiropas Kopienu Komisija, ko pārstāv D. Triandafilu [*D. Triantafyllou*], pārstāvis, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītāja,

pret

Grieķijas Republiku, ko pārstāv P. Milonopuls [*P. Mylonopoulos*] un K. Boskovits [*K. Boskovits*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja.

* Tiesvedības valoda — grieķu.

TIESA (ceturtā palāta)

šādā sastāvā: H. N. Kunja Rodrigess [*J. N. Cunha Rodrigues*], veicot ceturtās palātas priekšsēdētāja pienākumus, tiesneši K. Šimans [*K. Schiemann*] (referents) un E. Levits,

ģenerālvokāts F. Ležē [*P. Léger*],
sekretārs R. Grass [*R. Grass*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā lēmumu, kas pieņemts pēc ģenerālvokāta uzklauššanas, izskatīt lietu bez ģenerālvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Savā prasības pieteikumā Eiropas Kopienų Komisija lūdz Tiesu atzīt, ka, apliekot ar pievienotās vērtības nodokli (turpmāk tekstā — “PVN”) tehniskās palīdzības pakalpojumus uz ceļa, Grieķijas Republika nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek Padomes 1977. gada 17. maija Sestās direktīvas 77/388/EEK par to, kā saskaņojami dalībvalstu tiesību akti par apgrozījuma nodokļiem — Kopēja pievienotās vērtības nodokļu sistēma: vienota aprēķinu bāze (OV L 145, 1. lpp.; turpmāk tekstā — “Sestā direktīva”), 13. panta B daļas a) apakšpunkts.

2 Atbilstoši Sestās direktīvas 13. panta B daļas a) apakšpunktam:

“Ciktāl tas nav pretrunā ar citiem Kopienas noteikumiem, dalībvalstis atbrīvo tālāk minētās darbības atbilstīgi noteikumiem, ko tās pieņem, lai nodrošinātu pareizu un godīgu šo atbrīvojumu piemērošanu un lai nepieļautu nekādu nodokļu nemaksāšanu, apiešanu vai ļaunprātīgu izmantošanu:

a) apdrošināšanas un pārapdrošināšanas darījumus, ieskaitot saistītus pakalpojumus, ko veic apdrošināšanas mākleri un apdrošināšanas aģenti.”

3 Grieķijas likuma Nr. 2166/1993 (*FEK A' 137/24.08.1993.*) 15. panta 42. punktā ir paredzēts:

“[...] fiziskas vai juridiskas personas, kas sniedz tehniskās palīdzības pakalpojumus uz ceļa, maksā PVN par summām, ko tās saņem iemaksu veidā vai izņēmuma kārtā kā atlīdzību par tehniskās palīdzības pakalpojumiem vai citiem ar to saistītiem individuāla rakstura pakalpojumiem.”

4 Tā kā tika konstatēts, ka, piemērojot minēto 15. panta 42. punktu, par *ELPA* (Grieķijas Automobilistu un ceļotāju klubs) tehniskās palīdzības pakalpojumiem auto bojājumu vai avārijas gadījumā, kas sniegti kluba abonentiem, kuri ir veikuši

noteiktu ikgadējo iemaksu, par iekasētajām iemaksām ir jāmaksā PVN, un uzskatot, ka šādi darījumi ir jāatbrīvo no nodokļa atbilstoši Sestās direktīvas 13. panta B daļas a) apakšpunktam, Komisija 2004. gada 7. jūlijā Grieķijas Republikai nosūtīja brīdinājuma vēstuli.

- 5 Tā kā Komisija nebija apmierināta ar atbildi, kas tika saņemta no šīs dalībvalsts, tā 2004. gada 22. decembrī dalībvalstij nosūtīja argumentētu atzinumu, aicinot to veikt attiecīgus pasākumus, lai izpildītu norādīto pienākumu.
- 6 Savā 2005. gada 23. februāra atbildē uz šo argumentēto atzinumu Grieķijas valdība noliedza pienākuma neizpildi, par ko tā tiek vainota, cita starpā norādot, ka attiecīgie tehniskās palīdzības pakalpojumi uz ceļa, kurus nesniedz ne apdrošinātājs, ne apdrošināšanas mākleris vai apdrošināšanas aģents, nav Sestās direktīvas 13. panta B daļas a) apakšpunktā minētie apdrošināšanas darījumi.
- 7 Savā prasības pieteikumā Komisija norāda, ka uz specializēto subjektu sniegtajiem tehniskās palīdzības pakalpojumiem uz ceļa saviem biedriem automašīnu bojājuma gadījumā var attiecināt apdrošināšanas jēdzienu, jo apdrošinātais risks ir saistīts ar neparedzamu gadījumu, kad automašīna kļuvusi nelietojama iepriekš nenoteiktā vietā pēc bojājuma, kas iestājies laika posmā, par kuru ir veikta attiecīgā iemaksa.
- 8 Savā iebildumu rakstā Grieķijas valdība neapstrīd pienākuma neizpildi, par ko tā tiek vainota. Tā tikai norāda, ka Ekonomikas un finanšu ministrija paredz atcelt likuma Nr. 2166/1993 15. panta 42. punktu. Ņemot vērā tās atkārtoti pausto vēlēšanos veikt

izmaiņas attiecīgajā tiesību aktā, šai tiesvedībai zūd priekšmets un Komisijai līdz ar to ir jāatsakās no savas prasības.

- 9 Vispirms ir jāatgādina, ka atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai Sestās direktīvas 13. pantā minētie atbrīvojumi ir neatkarīgi Kopienu tiesību jēdzieni, kuru mērķis ir novērst atšķirības PVN režīma piemērošanā kādā dalībvalstī (skat. it īpaši 1999. gada 25. februāra spriedumu lietā C-349/96 *CPP, Recueil*, I-973. lpp., 15. punkts, un 2003. gada 20. novembra spriedumu lietā C-8/01 *Taksatorringen, Recueil*, I-13711. lpp., 37. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 10 Precīzāk attiecībā uz jēdzienu “apdrošināšanas darījumi”, kas izmantots Sestās direktīvas 13. panta B daļas a) apakšpunktā, bet nav definēts minētajā direktīvā, Tiesa ir atkārtoti atzinusi, ka vispārējā izpratnē apdrošināšanas darījuma pamatā ir apdrošinātāja pienākums, iepriekš iekasējot prēmiju, apdrošinātai personai, iestājoties apdrošināšanas gadījumam, sniegt pakalpojumus, par kuriem ir panākta vienošanās, parakstot līgumu (skat. it īpaši iepriekš minēto spriedumu lietā *Taksatorringen*, 39. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 11 Tiesa turklāt ir arī precizējusi — nav nozīmes tam, ka pakalpojumu, kuru apdrošinātājs ir apņēmis sniegt, iestājoties apdrošināšanas gadījumam, veido kādas naudas summas izmaksa, jo šis pakalpojums var būt saistīts ar palīdzības sniegšanu skaidrā naudā vai arī citā veidā, kā tas norādīts pielikumā Padomes 1973. gada 24. jūlija Pirmajai direktīvai 73/239/EEK par normatīvo un administratīvo aktu koordināciju attiecībā uz uzņēmējdarbības sākšanu un veikšanu tiešās apdrošināšanas nozarē, kas nav dzīvības apdrošināšana (OV L 228, 3. lpp.), tās redakcijā pēc Padomes 1984. gada 10. decembra Direktīvas 84/641/EEK (OV L 339, 21. lpp.; turpmāk tekstā — “Direktīva 73/239”) pieņemšanas. Šajā sakarā Tiesa cita starpā norāda, ka nav iemesla jēdzienu “apdrošināšana” interpretēt citādi atkarībā no tā,

vai tas ir norādīts Direktīvas 73/239 vai Sestās direktīvas tekstā (iepriekš minētais spriedums lietā *CPP*, 18. punkts).

- ¹² Šajā sakarā it īpaši var norādīt, ka atbilstoši Direktīvas 73/239 1. panta 1. punktam tiešās apdrošināšanas darbības jēdziens ietver šī paša panta 2. punktā minēto palīdzību. Palīdzību, ko sniedz grūtībās nonākušām personām, kuras atrodas ceļojumā tālu no mājām vai pastāvīgās uzturēšanās vietas, veido pienākums, iepriekš iekasējot prēmiju, nekavējoties sniegt atbalstu līguma par palīdzības sniegšanu priekšrocību guvējam, ja tas ir nonācis grūtībās, iestājoties neparedzētam gadījumam. Šādu atbalstu cita starpā var veidot praktiska palīdzība, kuru vajadzības gadījumā sniedz, izmantojot palīdzības sniedzējas personas personālu un aprīkojumu. Kā tas izriet no šīs direktīvas 2. panta 3. punkta, šāda palīdzība transportlīdzekļa bojājuma vai avārijas gadījumā var izpausties kā avārijas seku novēršana notikuma vietā vai arī transporta līdzekļa nogādāšana uz vietu, kur iespējams veikt remontu.

- ¹³ Visbeidzot, attiecībā uz apstākli, ka *ELPA* nav apdrošinātāja statuss, ir jāatgādina — ievērojot, ka Sestās direktīvas 13. pantā paredzētie atbrīvojumi ir jāinterpretē šauri, Tiesa jau iepriekš ir atzinusi, ka minētās direktīvas 13. panta B daļas a) apakšpunktā minētā frāze “apdrošināšanas darījumi” principā ir pietiekami plaša, lai principā ietvertu tajā tāda nodokļu maksātāja apdrošināšanas pakalpojumus, kas pats nav apdrošinātājs, bet, īstenojot kolektīvās apdrošināšanas politiku, apdrošina savus klientus, izmantojot apdrošinātāja, kas uzņemas apdrošināto risku, pakalpojumus (iepriekš minētais spriedums lietā *CPP*, 22. punkts).

- 14 No visiem iepriekš minētajiem apsvērumiem ir jāsecina, kā to pamatoti apgalvo Komisija, ka uz tehniskās palīdzības pakalpojumiem uz ceļa, kurus saviem klientiem apņemas sniegt tāds subjekts kā *ELPA*, no tiem iekasējot noteiktu ikgadēju iemaksu, iestājoties apdrošinātajam bojājuma vai avārijas gadījumam, kuru sedz šis subjekts, attiecas Sestās direktīvas 13. panta B daļas a) apakšpunktā minētais jēdziens “apdrošināšanas darījumi” un tādējādi tie ir jāatbrīvo no aplikšanas ar PVN.
- 15 Līdz ar to ir jāatzīst, ka apliekot ar PVN tehniskās palīdzības pakalpojumus uz ceļa, Grieķijas Republika nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek Sestās direktīvas 13. panta B daļas a) apakšpunkts.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 16 Atbilstoši Reglamenta 69. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums nav labvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Komisija ir prasījusi piespriest Grieķijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā Grieķijas Republikai spriedums nav labvēlīgs, tad jāpiespriež Grieķijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (ceturtā palāta) nospriež:

- 1) apliekot ar pievienotās vērtības nodokli tehniskās palīdzības pakalpojumus uz ceļa, Grieķijas Republika nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek 13. panta B daļas a) apakšpunkts Padomes 1977. gada 17. maija Sestajā

direktīvā 77/388/EEK par to, kā saskaņojami dalībvalstu tiesību akti par apgrozījuma nodokļiem — Kopēja pievienotās vērtības nodokļu sistēma: vienota aprēķinu bāze;

2) Grieķijas Republika atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

[Paraksti]